

TONYA HURLEY

FEATHER
GIRL

ELS OCELLS MARCARAN
EL SEU DESTÍ

Estrella Polar

TONYA HURLEY

 FEATHER
 GIRL

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Feathervein*

© Tonya Hurley, 2021

© de la traducció: Núria Parés i Teresa Muñoz, 2021

© Edicions 62, S. A., Estrella Polar, 2021

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: abril del 2021

ISBN: 978-84-18444-01-2

Dipòsit legal: B. 3.946-2021

Impressió a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

1

La dama del llac

Una boirina salada s'elevava lentament de la superfície del Larme, el llac de les llàgrimes, es barrejava amb l'aire espès i humit, i formava una capa de pols lluent en els troncs podrits dels arbres, les plantes enfiladisses, les pedres cobertes de molsa, i també al voltant de la dona que hi havia agenollada a la vora. La Dahlia, la sacerdotessa vudú que la gent de la zona coneixia com la bruixa del pantà, estava en silenci; els seus ulls profunds brillaven de color vermell, com els dels cocodrils que rondaven pels aigüamolls del pantà.

A poc a poc, una ombra fosca es va estendre pel llac i finalment sobre la Dahlia, com una mena d'eclipsi lunar en miniatura. Va alçar la vista i va veure una criatura elegant i d'una grandària exagerada, amb unes ales enormes i coronada de plomes d'un blanc pur. Tenia l'aspecte d'una au exòtica, excepte el tors i el cap, que eren inequívocament humans, fàcils de reconèixer fins i tot a aquella alçada. Malgrat que aquella raça era impossible de trobar en cap guia ornitològica, la cara expectant de la dona tenia una expressió de reconeixement, no de sorpresa. Va observar i va esperar que aterrés, cosa que va fer de manera elegant. La criatura va anar frenant amb un esbatec ràpid de les ales, que sonava com l'espetic d'una tovallola molla, i va ficar les potes a l'aigua com si fos un tren d'aterratge. La cara bonica i la cabellera estufada d'una persona, d'una dona, cada cop eren més nítides.

Tan bon punt va tocar la superfície del llac, la criatura es va començar a transformar totalment en ocell, i va enfonsar la boca, ja convertida en bec, a dins de l'aigua, fins que s'hi va submergir tota. Al cap d'un instant, va tornar a sortir, espolsant-se, tremolant i grallant. Semblava que estigués atrapada per les urpes invisibles d'un predador despietat. Els esquitxos d'aigua anaven en totes direccions i cobrien l'animal, fins que, a poc a poc, es va anar encarcerant. Primer van ser les ales, que lluitaven intensament per agitar-se en un esforç inútil per arrencar el vol, per fugir. Llavors, el coll i el cos es van tornar rígids, com si s'haguessin congelat i haguessin quedat de cop i volta en una mena d'animació suspesa. Va passar ràpid. No com la mort, però molt semblant.

La Dahlia va somriure, el resultat li agradava. Cantava en veu baixa mentre s'atansava a l'aigua fosca i quieta, cap a la magnífica au immòbil, un cigne gris cobert d'aigua i purpurina salada que surava al mig del llac. Anava a la deriva, com un d'aquells fanalets cerimonials japonesos, d'ací d'allà, empès per una brisa imperceptible.

La sacerdotessa es va posar la caputxa de la seva capa negra, va encendre un bastonet de sàlvia blanca embolicat amb roses i violes seques i el va agitar per sobre de l'aigua fins que va quedar ben quieta. Les puntes dels seus cabells llargs i negres s'escampaven com tentacles quan entraven en contacte amb la superfície, que reflectia el seu rostre tens i inexpressiu mentre el fum del bastonet l'envoltava gairebé formant una mena de gruta. Es va inclinar cap a la criatura inanimada, i el reflex del braç llarg i els dits estirats era tan retorçat com les branques de l'arbre que penjaven per damunt seu. Com si fos una criatura perduda, va agafar l'au i se la va acostar amb delicadesa,

gairebé amb reverència. La va examinar amb atenció, subjectant-la amb cura, com si fos una pedra preciosa; la llum de la lluna resplendia projectada pel seu revestiment cristal·lí.

—T'estava esperant —va dir la sacerdotessa Dahlia, i va fer la pressió justa sobre l'animal per fixar-lo amb fermesa a la vora enfangada del llac—. Ara ella *haurà* de venir.

La Dahlia va espolsar delicadament la sal grossa de l'au, com si fos caspa, i la va recollir en un morter de fusta tallat toscament. Va treure unes quantes substàncies més d'una bossa de cànem que tenia al costat i les va abocar en un bol. Va esmicolar les pólvores, les herbes, una muda de pell de serp i la sal fins a obtenir-ne una pasta homogènia, amb la qual va esquitxar les brases enceses d'un petit foc cerimonial que havia encès. Es va formar un núvol de fum que es va anar dispersant lentament i es va convertir en una boirina perfumada mentre ella entrava en trànsit. Va començar a picar de manera rítmica en un petit altar de pedra que havia erigit i es gronxava seguint el mateix pas.

*Simbi,
dieu de les aigües,
guia de les ànimes,
guardià de la porta entre mons,
soc jo, la sacerdotessa Dahlia,
qui et conjura des de les profunditats:
escolta'm i aixeca't!*

La Dahlia va obrir els braços per acollir l'esperit. Les aigües tranquil·les es van començar a agitar i va aparèixer,

al centre del llac, un fantasma serpentí. La decrepita cabanya sobre pilons de la sacerdotessa, a l'altra punta del llac, va ser testimoni de la seva arribada, amb les dues finestres tènueament il·luminades per llums de querosè pampalluguejant com espelmes dins de carabasses de Halloween. Es va aixecar un vent arremolinat que es va endur la boirina i la humitat, com si fossin fulles de tardor. L'aire calent i carregat es va refredar de cop.

Un gemec profund i potent que semblava que vingués del pantà va acabar articulant-se en paraules.

—Què desitges? —va borbollear l'esperit.

—Només donar-te les gràcies —va dir la Dahlia fent una reverència—. Ja només en queda un.

La veu sinistra va tornar a rugir entre els arbres:

—L'últim mestís.

—Sí —va contestar ella.

La veu reverberant es va esvaïr, igual que l'esperit, que es va retirar dins l'aigua. La Dahlia va tirar un altre grapat de la barreja sobre la flama en el moment que la lluna plena sortia entre les copes dels arbres. La llum pàl·lida i freda la va inundar, a ella i a tot el llac, i tots els secrets que ocultava la foscor van quedar revelats. Bandades d'ocells aturats a les vores, quiets com estàtues, immòbils com restes de naufragis, brillaven sota la llum de la lluna. Hi havia ratpenats penjats a les branques mortes, una colla de voltors buidant una carcanada de la qual ja no quedava res, i garses aturades i immòbils a la riba. El llac feia l'efecte de ser un antic jardí farcit de males herbes en plena nit.

La Dahlia va examinar el paisatge i la seva col·lecció d'animals congelats amb certa satisfacció, tal com faria el guardià d'un parc zoològic o un col·leccionista, i es va

agenollar una altra vegada a la vora del llac. Va tornar a fer una reverència en direcció al cigne inert, tan elegant i fràgil, quiet i sol a la minúscula illa del mig del llac.

—Vine —va clamar al cel nocturn—, tu que encara has de volar.

2

Remenar el fang

El so dels ossos buits repicant i les suaus plomes agitant-se contra el vidre van despertar la Wren Grayson del seu son profund. Unes quantes tórtors s'havien apropiat a l'ampit de la finestra i parrupaven suaument, tal com havien fet cada dia des que va néixer. D'ençà que la seva mare havia marxat havien augmentat en nombre i feien més soroll. La Wren va estirar els braços i es va fregar els ulls de color d'avellana fins que va enfocar bé les tórtors.

—Odio els ocells —va remugar, irritada, al coixí, amb els flocs de cabells rossos escampats pel voltant—. Els odio!

El matí fresc de Maine i l'aparició de les primeres piles de fulles amuntegades pel vent hauria d'haver estat un alleujament per a ella, un senyal clar que els ocells aviat farien via cap al sud per passar-hi l'hivern i deixar-la en pau. Però la tardor també li portava records de la mare, a la Wren: feia exactament un any que havia desaparegut en una expedició ornitològica. Els ocells acabarien tornant; la seva mare, no. Se n'havia anat per sempre. I era per culpa d'ells, *dels ocells*. Només de pensar-hi li venia un sentiment de ràbia i, després, de rancúnia. Era un cercle viciós que ella mateixa anava alimentant.

Venien a portar tots els regals saquejats durant la nit, com sempre: brossa de tota mena de colors vius, anells de plàstic de la màquina de xiclets que arreplegaven als

aparcaments de les botigues de queviures, taps d'ampolla, peluixos petits i bruts de fires locals, extremitats de nines esgarrifoses i retalls de robes exòtiques dels mercats. Bàsicament qualsevol cosa que els pogués cabre en aquells becs petitons i avariciosos. La Wren havia d'admetre que li agradava aquella capacitat seva de transformar per art de màgia l'ampit de la finestra en un museu de porqueria *chic* variada, però últimament era més aviat una pila de ferralla, i la quincalla brillant semblava que fossin ofrenes funeràries.

—Gràcies per res —va remugar mentre rebutjava tots aquells regals. Estava furiosa perquè els ocells creien que tot aniria millor si li anaven portant porqueries. En aquest cas la intenció no era el que comptava, i ella no se sentia capaç, de cap manera, d'absoldre'ls de la culpa que tenien. Haurien de viure amb aquest pes. Com ella.

Fos com fos, els ocells continuaven repicant i batent les ales i parrupant. Es va tapar el cap amb el nòrdic de plomes d'oca blanca per ofegar el xivarri, però aquell trio continuava allà, piulant aquell trist cant de cinc notes a l'uníson, talment com uns funestos cantaires de nades. Sonava més depriment i fort que de costum, però, de fet, tota la seva vida en aquell moment era ben insòlita.

L'única cosa més irreal que la desaparició de la mare era la insistència del pare perquè intentés fer una vida normal o, tal com ella ho veia, que visqués negant la realitat. Li venien ganes de preguntar al pare si anava a teràpia d'amagat.

—Vinga, lleva't! —va exclamar en Miles Grayson després de trucar a la porta de l'habitació nerviosament, amb les ungles, com un pigot. Típic d'ell. Primer les tórtors. I després això.

—Aix... —va gemegar la Wren, amb els ulls ben tancats, encara mig adormida—. Ja m'he llevat!

Era una mentida tan òbvia que en Miles no se l'empassava. La Wren no era precisament una persona matinerana. No tenia cap intenció de fer farina, com qui matina. «I si jo fos la farina», li engegava sempre, «llavors se'm menjarien a mi en forma de pa». Per això sempre se n'havia encarregat la mare, de fer-la llevar. En Miles va obrir una mica la porta i va treure el cap.

—Com et trobes avui? —va dir, fent un esforç per sonar alegre.

Superar totes les formalitats amb el pare, intercanviar les bromes diàries i fer veure que tot era d'allò més normal era com provar d'escalar una muntanya amb xanquetes.

—Bé —va dir, com sempre.

No es veia amb cor de dir-li que la pèrdua de la mare li havia causat una tristesa molt profunda, que li començava als ossos i li arribava a les ungles, totes rosegades. A més, no era un tema que en Miles volgués abordar ni ara ni en cap altre moment, i ella ho sabia. Però avui era diferent.

—I tu, pare? —va preguntar, incapaç de suportar que ell mirés de passar per alt que era l'aniversari de la desaparició de la mare, de la seva mort, tot i que sabia que ell ho feia per ella—. Com estàs, tu?

En Miles es va quedar parat i va haver de fer un esforç per continuar somrient, tot i que era evident que havia quedat afectat. Neguitós, va deixar el cafè al costat del banc de la vora de la finestra amb vistes a l'oceà verd profund i, sense voler, va esquitxar una mica els llibres que ella hi tenia a sota. Els va eixugar ràpid amb la màniga de la camisa abans d'obrir la finestra.

Semblava paralitzat, incapaç de mirar la Wren als ulls, però l'aire salat de Maine barrejat amb l'olor dels pins va ser un magnífic alleujament per a tots dos. Es va passar una mà pels cabells grisos i esbullats, la cresta de gall, tal com en deia la seva dona, la Margot, mentre buscava una resposta adequada. La Wren no havia sabut mai del cert si aquell pentinat era intencionat, o si senzillament li quedaven així d'haver dormit. El que tenia ben clar era que li encantava, igual que a ell.

—Estic bé, només una mica nerviós, tens dotze anys i avui comences a l'institut i tota la pesca —va contestar—. I he pres massa cafè.

—La mare sempre deia que de cafè no se'n pren mai massa —va dir la Wren. Aquesta rèplica va rebre un silenci per resposta—. Hi somies mai, amb ella? —li va etzibar, mentre sortia lentament de sota del nòrdic.

—N'hem de parlar ara, d'això, Wren? —va dir.

—Sí —va contestar ella—. Ja fa un any, i sí, n'hem de parlar ara.

La Wren va seure lentament i va agafar el coixí que havia fet servir per dormir. El coixí de la Margot.

—Somio amb ella cada nit —va dir el pare, mentre ella abraçava amb força el coixí, pressionant-lo. Quan ho va fer, les costures de la tela gastada es van obrir i va aparèixer un elaborat remolí entreteixit de plomes blanques en forma de corona, amb totes les plomes apuntant cap endins.

En Miles va reconèixer aquella corona i la va mirar com si acabés de veure un fantasma.

—D'on ho has tret, això? —li va retreure, i va allargar la mà de la mateixa manera que ho feia quan ella era petita i intentava agafar xocolatines d'amagatotis.

—Què passa, pare? —va preguntar, una mica espantada per la severitat del seu to, mentre li donava el coixí.

El va palpar, notant la marca enfonsada que hi havia deixat ella amb el cap, i va resseguir la forma de les plomes de l'interior.

—La corona de la mort —va murmurar.

—La corona de la mort? —va preguntar la Wren.

—Res, res —va respondre el pare, distretament.

—Pare... —va dir ella, mentre li agafava la mà i l'hi premia —. Digue'm què vol dir això.

En Miles continuava en silenci.

—Mira que ho busco al Google, eh? —va dir, per intentar que ell s'obrís.

En Miles continuava sense contestar.

—Alexa..., què és una corona de la mort? —va preguntar la Wren.

—*Segons el folklore dels Apalatxes...* —va començar l'assistent digital.

—Alexa, PA-RA! —va ordenar en Miles.

—*...un estrany fenomen de corones de plomes que es troben en els coixins de...* —va continuar l'Alexa, fent que la conversa fos encara més estranya i dolorosa.

—ALEXA! PARA!

Va ser un caos quan el pare va provar a la desesperada d'aturar aquell aparell, pitjant botons i desendollant cables de la paret; era evident que volia que la Wren sentís allò de la seva pròpia veu i no d'una veu incorporada que l'únic que sabia d'ella era quines maratons de sèries mirava i a quina hora volia que s'apagués el llum a la nit.

En Miles va esbufegar i es va tornar a passar els dits per la cresta de gall.

—En el folklore dels Apalatxes, una corona de la mort

és una formació circular de plomes a dins del coixí dels malalts o els moribunds —va explicar—. N'hi ha que creuen que és un senyal de dalt perquè els parents sàpiguen que el seu ésser estimat ha aconseguit arribar al cel, mentre que d'altres creuen que és...

—Que és què, pare? —va insistir.

—Que és un indicador de mort. Un presagi —va concloure.

—Això vol dir que la mare ha aconseguit la corona eterna i està intentant dir-nos-ho? —va preguntar la Wren, que feia un esforç per no plorar—. O que jo em...

El pare la va interrompre.

—És una superstició. Una interpretació màgica d'un fet totalment ordinari. No és pas diferent de quan veus un núvol al cel i sembla un cocodril o...

—O la mare?

En Miles va fer una pausa i va somriure una mica mentre li passava la mà per la galta.

—La teva mare va insistir molt perquè poséssim farcit de plomes d'oca als nòrdics i als coixins. Per a ella no hi havia cap altra opció possible. Dorms tota la nit amb el coixí. Et regires al llit..., la calor..., la suor...

—Ecs! —va fer la Wren.

—Les plomes agafen la forma del cap, que per cert era rodó l'última vegada que el vaig mirar —va dir en Miles, de broma, i tot seguit va fer com si passés una vareta màgica invisible per sobre del coixí—. *Voilà*. La corona de la mort.

—I si et dic que jo hi crec, en aquestes supersticions?

—Wren, tot això és una llegenda. No hi ha fets que ho confirmin —va concloure en Miles—. Vinga, anem per feina. És hora d'anar a l'escola.

La Wren es va desfer del nòrdic d'una puntada de peu i va sortir del llit, perduda en els seus pensaments.

Va anar cap a la calaixera per agafar els seus mitjons de llana preferits. Eren verds i estaven gastats, amb uns quants forats als talons. De cua d'ull va veure el pare, reflectit al mirall, desfent la corona de plomes del coixí com si volgués esborrar-la. En el reflex també va veure els ocells observant-los, parrupant encara aquella cantarella llastimosa.

—Te'n vas a dalt, pare? —va preguntar la Wren amb cautela, i fent un somriure amable.

Ell també li va somriure i va contestar només amb una mirada trista.

A la Wren no li feia falta que li respongués. Sabia exactament on anava: al terrat de dalt de tot de la casa, a la torre superior, on s'asseia a prendre's el cafè i a contemplar el mar cada dia, esperant que la Margot tornés com si fos una mena de colom missatger. Hi anava amb la fidelitat del creient, a cada sortida i cada posta de sol. Esperant per si tornava la seva estimada. «És tan tràgicament romàntic», va pensar la Wren. Una tradició curiosa però bonica que ja feia temps que havien abandonat les parelles dels mariners perduts al mar. A ella li agradava que l'hagués recuperat. L'esperança era la cosa més fàcil de perdre.

—Oh, veig que tens visita —va dir el pare, referint-se als ocells de l'ampit, mentre tancava la porta darrere seu—. Puntuals com un rellotge.

—Un rellotge de cucut —va contestar ella en veu baixa.